

ZBORNİK RADOVA UČENIKA OSNOVNE ŠKOLE SINIŠE GLAVAŠEVIĆA

Tamo gdje Dunav teče

Tamo gdje Dunav teče

ZBORNİK RADOVA UČENIKA OSNOVNE ŠKOLE SINIŠE GLAVAŠEVIĆA

Vukovar, 2007.

Impressum

Zbornik učenika Osnovne škole Siniše Glavaševića

Adresa uredništva *Osnovna škola Siniše Glavaševića
dr. Ante Starčevića bb
32010 Vukovar
Tel: 032/ 422 848
Faks: 032/422 848*

Marija Budimir, ravnatelj

Glavni i odgovorni urednik *Ivana Skender – Oršolić, prof.*
Grafička urednica *Sanela Kralj, prof.*
Grafički dizajn *Ivana Skender - Oršolić, prof.*
Likovno upotpunio *Radoš Đorđević, nast.*
Lektor *Maja Stjepanović, prof.*
Vanjski suradnik *Maja Nikolić, učenica Opće gimnazije Vukovar*
Grafička priprema i tisak *Tiskara Soldo, Vukovar*
Pokrovitelj *„Opeka“ d.d. Osijek
Vukovarska 215
31000 Osijek*
Naklada *50 primjeraka*

Pozdrav svima, koliko vas ima!

Dozvolite nam da se kao škola pohvalimo izdavanjem svojeg prvog zbornika pod nazivom: *Tamo gdje Dunav teče*.

Samu ideju stvaranja ovih jedinstvenih dječjih zapisa potaknula je nastavnica Ivana Skender – Oršolić, koja je ujedno glavni i odgovorni urednik, a u oživljavanju zamišljenog projekta sudjelovali su i nastavnici Sanela Kralj, Maja Stjepanović, Radoš Đorđević te vanjski suradnik i učenica Opće gimnazije Vukovar Maja Nikolić. Suradnji su se nesebično priključili mnogi nastavnici i učitelji ove škole, hvala im svima! Ali prije svega, hvala vama draga djeco!!!

Zbornik oslikava brojne motive grada Vukovara. Djeca su preuzela ulogu izvanrednih promatrača i uspjela su izvući skrivene niti iz slavonskog života. Iznimna toplina osjeti se u ovom kozmosu malih rubnih stvari koje u svakoj rečenici postaju univerzalni simboli. Čudesno i vitalno dječji nam radovi dočaravaju svoje osjećaje, radosne trenutke, strepnju, sreću i brojne crtice njihovog djetinjstva.

Ovi pravi mali pisci i mladi umjetnici ne podliježu krutim normama, ne potiskuju osjećaje i istinitost u sebi!!! Likovnim radovima u zborniku fiksiran je proživljeni trenutak i dana mu je aureola plemenitosti, ljepote i mudrosti.

Djeca su najdublja i najiskrenija spona među nama, a inventar dječjih misli i nadanja dragocjeno je blago!!!

Uživajte u iščitavanju vrtložnog svijeta šarolikih fragmenata dječjih avantura i iskustava.

Hvala svima!!!

*Idla sam u malo slavonsko selo,
tamo nas je dočekala moja baka.
Pogrbljena i malo mršava,
wijek sporog, umornog koraka.*

*Igrali smo se ispred njene kuće,
ona nam je davala kolače,
s izrazom tuge u očima,
baš kao da hoće da plače.*

*Kada počnu kiše
i zamirišu dunje s ormara,
a vjetar pred kućom dudove grane njiše,
tad baka ima vremena više
i priča najljepše priče.*

*Pričala sam je jedno veče:
Znate djeco, tamo daleko gdje
Dunav teče,
rodili su se vaši mama i tata
poslije ste se rodili i vi, ti,
a onda i tvoj mali bata.*

*Pažljivo sam slušala svoju baku
pomislila joj kosu sijedu,
njoj je iz oka suza potekla,
a ja sam svojoj baki rekla:
Želim biti sretno dijete,
važna mi je sreća moga brata,
želim živjeti u slobodi
i da nikada ne bude rata...*

Dukovarsko proljeće

Jutro u Dukovacu

*Dok nad Dunavom izlazi sunce i baca svjetlost na stare čamce,
spretni ribiči zabacuju svoju udice, sunce se polagano rumeni, žarko,
crveno, čisto. I svaku travku miluje.*

*Sve se budi.. Maleno cvijeće otvara svoje latice koje gledaju u vi-
soki Vodotoranj. Sav u rosi uspravno stoji križ na ušću Duke u
Dunav, dok se oko njega vijore hrvatske zastave, i pozorno gleda
kako se svjetluca tisuću svijeća.*

Marko Sablić, 4.v.

Moje se selo zove Bršadin i smješteno je u prekrasnoj slavonskoj ravnici. Kuće su u nizu jedna pored druge, povezane cestom i uskim krivudavim putovima. Ovdje se ljudi bave stočarstvom, ratarstvom i privatnim obrtom.

Život na selu nikad nije dosadan, dinamičan je, okreće se poput vodeničkog točka. Dan u selu počinje pojavom crvene sunčeve kugle, a u samo svitanje oglasi se pjesma pijetlova, stoka se izvodi na pašu, a iz štale nas mami miris svježeg mlijeka. Domaćini u selu su jako gostoprimljivi. Svaki je gost dobro došao. Ako svrati ljeti, dočekat će ga mnoštvo vesele i razigrane djece, a domaćin će ga poslužiti rashlađenom dinjom i lubenicom ili hladnom bunarskom vodom. U jesen će ga dočekati s punom košaricom slatkih plodova, pečenim kukuruzima i domaćom rakijom. Zimi uz toplo pucketanje drveta počastit će ga kuhanim vinom i suhomesnatim proizvodima koje su sami pripremili, jer je zima duga i nepredvidiva, a tu se obavezno nađe i štrudla s makom i orasima. U proljeće, kad se rašire grane pune cvijeta i nadaleko vas mami opojni miris rascvjetanog voća i zelene trave, tada je moje selo okićeno prekrasnim bijelim, roza i crvenim cvjetovima.

Pored sela se nalazi i šuma Đergaj, gdje idemo brati ljubičice i visibabe. Često nas iznenadi preplašen zec ili plaha vjeverica, a kroz cijelu nas šumu prati veseli cvrkut ptica pjevačica. Pored sela teče rijeka Vuka obrasla zelenom travom, a kraj nje se žabe veselo glasaju. U središtu sela smještena je crkva koja okuplja vjernike na jutarnju molitvu. Odmah pored crkve nalazi se škola, prepuna vesele dječje cike i vike. Iako je moje selo malo, ono odiše velikim, nepreglednim ravnicama, žitnim poljima, kukuruzištima i širokom slavonskom dušom njegovih mještana.

Kad god vas put nanese, u bilo koje godišnje doba, navratite, mi smo tu da vas dočekamo i ugostimo!

Diana Davidović, 5.r.

Proljeće je najljepše godišnje doba. Priroda je zelena, a cvjetovi šire svoje mirise i raznolike boje. Šume su tada najljepše. Zrak je čist i cvrkut ptica ukrašava njihovu ljepotu. A i ljudi su veseliji, kao da su se probudili iz zimskog sna.

Antonio Kujundžić, 1.r.

* *

Jedno jutro sam se probudio i pogledao kroz prozor. U parku sam ugledao prekrasnu djevojčicu. Na sebi je imala cvjetnu haljinu. Gledao sam je i pomislio što tako rano radi sama u parku.

Protrljao sam oči, ali djevojčica je još bila tu. Nisam sanjao. Ona je u parku sadila šareno cvijeće. Ukrašavala je grane drveća zelenim lišćem i bijelim cvjetovima.

Pozvao sam mamu da vidi čudo. Ona je pogledala kroz prozor, nasmijala se i rekla: "Sine, upravo je došlo proljeće!"

Patrik Barišić, 1.r.

Proljeće je došlo,
zeleni se trava
koju pase
samo jedna krava.

Sjenice cvrkuću
na zelenoj grani,
a vrapci se smiju
jednoj sivoj vrani.

Pčelice zuje,
bumbari bruje,
dok od cvijeta do cvijeta
međusobno jure.

Sara Galić, 2.r.

* *

Priroda se budi
puna raznih čudi.
Sve veselo je vani
jer došli su sunčani dani.
Ptice se vraćaju s juga,
sve vesele, bez tuga.

Sunce grije,
oblak se krije,
cvijeće miriši,
više ne kiši.

Domagoj Prša, 4.r.

Gladna rođa

Žabo, žabo, gdje si sad
kad me jaka muči glad?
Znam da si tu
jer skrivaš se na dnu.
Sad u mulju rugaš mi se ti,
al' ću te u trbuh smjestiti.

Megi Brekalo, 2.r.

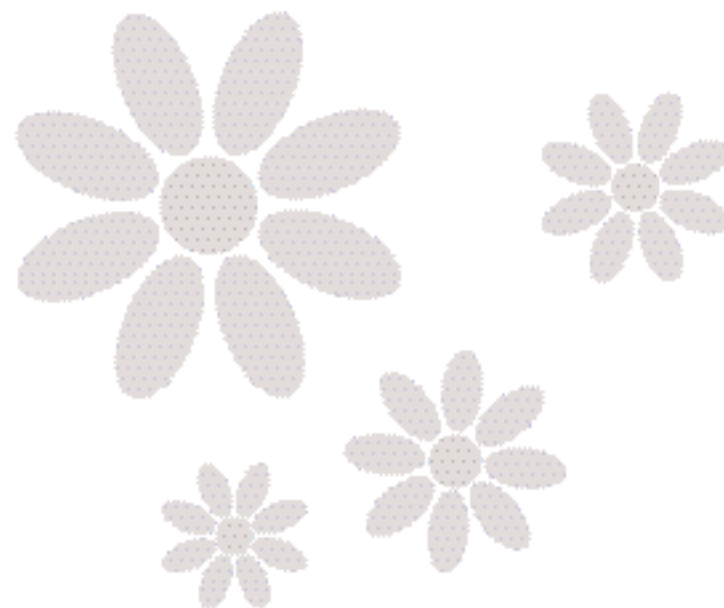

Pužica

U kućici spava,
vani joj glava,
a na glavi ticala,
pa je njima micala.

To je bila pužica,
jako dobra družica
jednog malog puža
od koga je dobila
buket žutih ruža.

Renato Luketić, 2.r.

Zečić

Zečić trči po šumi i polju
dok ne nađe mrkvu svoju.
On voli mrkvicu jesti
pa će sit na travicu sjesti.

Sara Galić, 3.r.

Rodio sam se jedne vruće ljetnje noći, izmigoljivši iz svoje žute kukuljice. Svijet mi je bio nepoznanica pa sam se odlučio na istraživanje. No, bio sam zatočen u rovovima svojih otaca. Sigurno se pitate tko sam ja? Vjerojatno ste mogli zaključiti kako se u mojoj priči skriva dosadni mali mrav koji jedva čeka okusiti svježi zrak.

Nekoliko sati kasnije u pozadini se začula glasna buka i veliki je broj mrava “zujalica” protrčao pokraj mene, a da me nisu ni pogledali. Uspio sam zaustaviti jednoga po imenu Mislav i upitati ga što se zbiva. Rekao mi je: “Mali, ne petljaj se! Započeo je rat!” Smatrao sam ga čudnim jer nisam znao niti što je rat niti tko su termiti. No, po njihovoj reakciji zaključio sam da su opasni pa sam se sakrio u stari kanal. Bitka je prestala, izašao sam napolje i konačno udahnuo svježi zrak. Zadovoljstvo nije dugo trajalo. Prekinuto je zastrašujućim prizorom, mnoštvo mrtvih mrava i termita ležalo je oko mene. Moje malo srce nije dobro podnijelo taj trenutak.

Mi mravi smo vrlo ponosna i osvetoljubiva bića. Moj se život pretvorio u svakodnevne treninge s Lazarom, mojim najboljim prijateljem. Izrasli smo u velike i razvijene mrave, obećavši sebi kako nećemo dopustiti termitima ponavljanje takvog pokolja.

Došao je dan kad su se mržnja i zlo opet približili našem mravinjaku. No, ovoga puta nije bilo iznenađenja. Spremno smo krenuli u boj. Borba je bila žestoka. Termiti, iako tjelesno snažniji, nisu se mogli nadmetati s velikim mravljim srcem. Odnijeli smo pobjedu u ratu. Ona je bila Pirova. Poginuo je i moj Lazar.

Nikada više nisam bio sretan. Postao sam odmetnik po imenu Brzi. Harao sam mravljim svijetom, sve dok mi nije presudio još jedan snažniji termit.

Antonio Kuljić, 8.r.

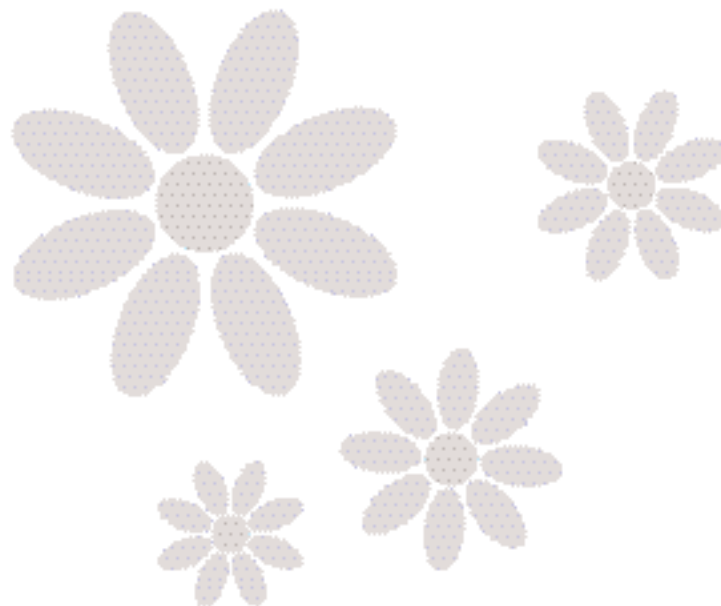
Pogled

Livada prepuna cvijeća,
latica do latice.
Gledam golubicu,
širi krila,
bijela krila,
mir.

Pogled ljepote,
miris slobode.
Ružičasti cvijet,
dječji osmijeh na licu.

Sunce širi ruke,
briše crni osmijeh
majčine muke.

Matea Bijelonjić, 7.r

Gomljavina

Grmi, sijeva,
svaki dan se mijenja.
Kiša sipi, kiša pada,
ona lije ko iz kabla.

Sijeva, sijeva,
a vrijeme se opet mijenja.
Malo sunce,
malo kiša,
pa se zatim
vrijeme stiša.

Stefan Jovičić, 3.r.

Napokon je svanuo lijep i sunčan dan. Ove se godine zima baš odužila. Kiša je padala i padala, vjetar je nemilosrdno puhao. Mislio sam kako nikako neće stati.

Došlo je vrijeme da spakujem kofere i spremno sačekam svoj red i krenem put neba. Dugo sam to čekao i evo, spreman sam! Po tome kako sunce sja, mislim da je baš danas došao taj dan. Nestrpljiv sam, kao što sam i očekivao. Konačno ću osjetiti tu čaroliju prelaska u drugo stanje, u vodenu paru, i preseliti se visoko u oblake. Stigao sam! Bilo je vrlo uzbudljivo misliti da se djeca tako osjećaju i kada su u luna-parku. Jedva čekam dolazak mojih prijatelja. Evo ih, dolaze jedan po jedan, a tu su i neki novi likovi. Ima nas mnogo.

Načinili smo veliki oblak. Sada samo čekamo zahlađenje kako bismo se pretvorili u kapljice i skočili nazad u rijeku. To je ustvari ono što mi radimo cijeli život. Kružimo u prirodi i tako mnogima pomazemo živjeti.

Marko Nikolić, 4.r.

Kupe se na kruh, mali su. Imaju na glavi dva visuljka kao uši. Zajednički skupljaju hranu. Može ih biti jako puno. Mogu se penjati uza zid. Ima letećih mrava, ali ih je teško vidjeti u skupini s drugim mravima. Ima otrovnih mrava. Lako ih druga buba može zgnječiti, ali su u skupinama jači. Ima crvenih mrava koji su također otrovni. Mrav te neće ugrijeti ako mu ništa ne radiš, on će samo hodati po tvom tijelu. Oni svake jeseni skupljaju hranu za zimu. Mravi stavljaju svoju hranu u jednu veliku rupu.

Željko Žakula, 4.r.

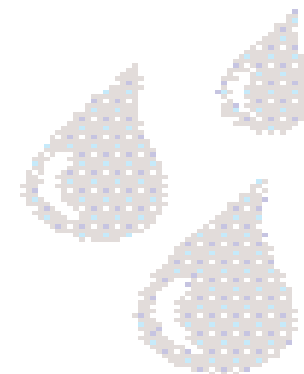
Priča mi stara procvjetala kruška

U jednom voćnjaku stajala je kruška. Stara i procvjetala. Sunce je upiralo u nju i grijalo ju. Vjetar ju je hladio i ona je uživala.

Priđoh joj i blago je pozdravim. I ona je mene pozdravila. Pozvala me je na njene grane radi uživanja i igre. Uz to mi je ispričala priču o svojoj mladosti. Kada je bila mlada, svaki dan su djeca dolazila i kidala njene grane te ih bacala okolo. Njihove mame i tate su to primijetili i objasnili im kako nije lijepo bacati kruškine grane. Djeca su došla do kruške, ispričla joj se i obećala da to nikad više neće napraviti.

Kruška je prihvatila njihovu ispriku i dopustila im svakodnevno igranje uz njeno stablo.

Sara Mitrović, 4.r.

Da sam kapljica mala

Već tri dana nema kiše,
Zemlja je umorna, ne može da diše.

Ali čekaj! Odjednom, iznenada –
tisuću kapljica u vodu pada.

Od kiše i sunca, duga se stvara,
nebo je puno prelijepih šara.

Voda je izvor života,
voda je neprocjenjiva ljepota.

Bez nje nema svijeta,
zauzima tri četvrtine planeta.

Branislava Lazić, 7.r.

Ah, da sam ja jedna kapljica mala,
na oblacima bih spavala.

Mjesec i ja bismo na nebu šetali,
sunce stalno ometali.

Padala bih s oblaka na zemljinu koru,
i kupala se u moru.

Kad bi bilo hladno,
pretvorila bih se u ledenjak,
pomagala bih mami
da djetetu napravi medenjak.

Gledala bih dugine boje,
a na Zemlji prijatelje svoje.

I kad bih bila snijeg, koji pada kraj mosta,
umorno bih rekla: "Za danas je dosta!"

Djevojčici koja je žedna,
pomogla bi i kapljica jedna.

Uh, težak je život taj!
Nikad nemoj biti kapljica,
tvoj život je bolji, znaj!

Tamara Janjatović, 5.r.

PRIPOVJEDAČ: Jednog se jutra sunce probudilo, ugledalo rijeku i kapljicu vode.

SUNCE: Zdravo kapljice, što radiš?

KAPLJICA : Dosadno mi je.

SUNCE: Hajdemo šetati i razgledavati prirodu.

KAPLJICA: Hajdemo!

SUNCE: Vidi kako su lijepe ove ptice na drveću!

KAPLJICA: Jako lijepo pjevaju. Sunce, pogledaj ovo cvijeće kako je lijepo procvjetalo!

SUNCE: Sva je priroda prekrasna.

KAPLJICA: Svi smo sretni što nas ti griješ.

PRIPOVJEDAČ: Odjednom se pojavio oblak i prekrrio Sunce.

KAPLJICA: Makni se oblače, zaklanjaš nam Sunce!

OBLAK: Ovdje mi je baš lijepo, hoću i ja razgledavati prirodu.

PRIPOVJEDAČ: Rijeka je vidjela da je kapljica tužna.

RIJEKA: Oblače, pomjeri se, neka Sunce sja, hoću da moje kapljice budu sretni!

PRIPOVJEDAČ: Oblak se sažalio i otišao iza brda.

Tamo su bili i drugi oblaci. Svi si bili sretni.

Jelena Jovanović, 4.r.

* *

Voda je čovjeku život,
um i more.

Voda je čovjeku čistoća,
ljepota i osvježenje.

Voda je hladna, topla i meka,
bez nje čovjek ne bi bio čovjek.

Tena Majstorović, 2.r.

(Sunce je izašlo i počelo grijati)

SUNCE: Dođi kapljice k meni.

KAPLJICA: Poći ću s tobom, ali moram pozdraviti rijeku.

Zbogom rijeko, nedostajat ćeš mi, ali ću se vratiti kad
budem pala kao kiša.

RIJEKA: Zbogom kapljice, vrati se brzo!

(Kapljica je isparila iz rijeke i otišla u oblak)

OBLAK: Dobro došla kapljice kod mene!

KAPLJICA: Hladno mi je oblače! (Počela se smrzavati)

PRIPOVJEDAČ: Kad je vjetar puhnuo, prodrmao je oblak i
smrznute su se kapljice vratile u rijeku.

RIJEKA: Drago mi je što si se vratila nazad, pa makar i u
bijelom kaputu.

Dalibor Đerić, 4.r.

* *

Ja sam samo jedna mala kapljica u moru, kao što sam i jedan stanovnik na ovome svijetu. Sama kapljica u moru ne znači mnogo, ali udružene kapljice mogu načiniti val. Dobar je i snažan osjećaj biti dio vala koji može pokrenuti stvari i razbiti stijene. Tako da se kao kapljica ne osjećam slabo, usamljeno i izgubljeno.

Željko Žakula, 4.r.

KAPLJICA: Kako sam usamljena! Nema nikoga!
OBLAK: Ne brini se, uskoro ćeš dobiti mnogo prijatelja!
KAPLJICA: Ali ja to više ne mogu dočekati!
OBLAK: Strpi se. Doći će oni.
(Ostale su kapljice došle).
KAPLJICA: Evo ih, došle su. Hajdemo skakati u rijeku!
RIJEKA: Evo vas, baš sam vas očekivala. Pridružite se
ostalima
KAPLJICA: Oh, kako je ovo divno!
(Kapljica putuje).
KAPLJICA: Jao, pa ja se smanjujem!
SUNCE: Kapljice, ja sam jako toplo i ti ćeš ispariti i otići
u oblak, ali ćeš ponovo postati kapljica.
KAPLJICA: Oh, sada mi je puno lakše!

Isidora Karan, 4.r.

* *

Ima jedna rijeka u kojoj sam ja, kapljica. Jednog dana sunce me pozvalo na putovanje s oblacima.

Pristala sam ići na to putovanje. Oblaci su me pristojno pozdravili. Bilo ih je puno. Svidjelo mi se biti među njima, ali jednog dana pretvorili su se u veliki crni oblak. Ubrzo je počela kiša i ja sam ponovo pala u rijeku.

Rijeka i ja smo se pozdravili. Tako sam ja, mala kapljica, ostala živjeti u rijeci.

Jovana Orlozović, 4.r.

Sve je utihnulo u mom Vukovaru onog trenutka kad je zima bacila ledene kiše, mrazeve i prve pahulje.

Sve se u meni sledilo, bila sam tužna. Kao da je nestalo svijeta. Dugo sam tako razmišljala. Ponekad bih pomislila kad bih vidjela tužnog čovjeka, da je i u njega ušao neki čudan osjećaj. No, jednog dana, počeo se topiti snijeg, a prvi pupovi izvirivati. Gle! Rode se vraćaju sa svojim mladima, lastavice lete oko mene dok se šećem parkom. Skoro da zaboravim i onu malu visibabu koja viri svojom glavicom ispod nekog žbuna. Snijega skoro da i nema. One ledene, umrle biljke koje su se borile protiv mraza, sad dižu pobjedonosno svoje glave ka nebu, ali polako jer ih je mraz iscrpio. Na jednoj sam livadi vidjela umorne mrave, koji prenose svoju zalihu hrane u drugo sklonište. Polako osjećam kako je moj grad živnuo.

Priroda se u njemu budi. Osjećam neku toplinu oko srca. Moje je srce radosno.

Tamara Janjatović, 6.r.

Kralj i kraljica cvijeća se ustaju i vjetar im blago čupa i diže kosu u zrak. Ples počinje. Kukci i male slatke životinje napinju se jedan preko drugog ne bi li što vidjeli. Cvijeće je biserno-zlatnih boja, a cijelom se livadom širi miris jorgovana i ruže. Iz svakog se cvjetića rađa mala vila, ples završava, a kralj i kraljica nestaju. Male vile naokolo lete i traže cvijet iz kojega su izašle.

Sve polako nestaje. Livada je ponovo ista: s mirisom ruže i jorgovana i biserno-zlatnim cvijećem.

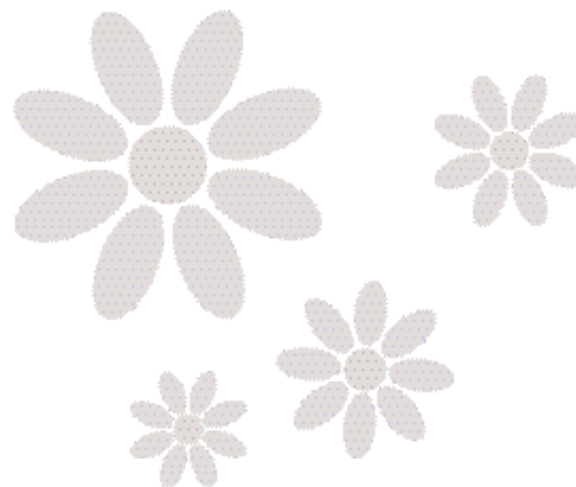
Sara Mitrović, 4.r.

Nekada davno, cvijeće je naučilo plesati valcer. Plesali su na dugačkoj livadi. Bilo je mnogo cvijeća. Bilo je maslačaka, tratinčica, stolisnika i ljubičica. Maslačak je plesao s tratinčicom, a stolisnik s ljubičicom. Bilo je i mnogo drugih parova. Sve su to pratile znatiželjne pčele, leptiri, bubamare i bumbari. Oni nisu znali plesati valcer. Livada se šarenila. Bilo je raznih boja: žutih, narančastih, ljubičastih, plavih i zelenih. Cvijeće je plesalo uz orkestar. Orkestar su sačinjavali: ptica žaba i pčela. Uz ptičji pjev, žablje kreketanje i pčelino zujanje, cvijeće nije htjelo prestajati plesati. Kad bi cvijet zaplesao s drugim, miris bi se miješao i širio po livadi. Što bi više plesali, livada bi bivala sve mirisnija i mirisnija. U to se umiješala trava koja je livadi davala svjež miris i ona bi bivala sve radosnija.

Sav taj šareni svijet livade iz dana u dan nastavlja svoj radosni ples.

Nikola Erceg, 4.r.

Kad ljeti dođeš u moj kraj...

Čekam

*Noć je zacrnila cijeli stan. Palim svijeće. Čekam te.
Stavljam najljepše cvijeće na stol. Otvaram vrata. Svemir, cijeli
svijet, sve sjajne zvijezde, žuto sunce, svi su uza me. Skupljam
hrabrost, prilazim vratima. Sve sam bliže... širim ruke.*

*Ali nema te, ne osjećam toplinu tvoga tijela. Sama sam,
umorna od svega. Izlazim na balkon, vjetar mi puše u lice.*

Osjećam tvoje ruke, šapćeš mi da me voliš.

Tegnem se i razočarano budim iz sna.

Kristina Nikolić, 8.r.

Stiglo je moje najdraže doba, ljeto. Obožavam šetnje dok se na obali polako spušta mrak. Sve je mirno pa mogu neometano razmišljati. Oko mene puše lagani povjetarac, morem se lijeno gibaju valovi. Zrakom se širi miris maslina, zelenih i sočnih. Sjedam na terasu obližnje kavana, pijem hladan, prirodan narančin sok.

Svjetlost uličnih lampi obasjava gradske ulice. Nastavljam sa šetnjom i slušam cvrkut zrikavaca. Ljudi užurbano šecu amo – tamo. Doista ne razumijem zašto ljudi to čine i na odmoru. Zar ne bi mogli barem na trenutak zaboraviti svoje probleme? Zar im tada ne bi bilo ljepše?

Te je moje misli prekinuo čudan zvuk u pozadini. Bila su to dva slatka smeđa psića. Izgubila su se. Namjeravala sam krenuti dalje, ali oni su pošli za mnom. Oko njihovog vrata sam ugledala ogrlice na kojima je pisalo – Rex, odnosno Tomi. Nisam poznavala grad pa sam zapitkivala ljude znaju li tko je vlasnik ovih prekrasnih bića. Ljudi su bili sretljivi, no nitko nije znao odgovor. Lutali smo tako nas troje ulicama i u jednome trenutku – nema Rexa i Tomija! Već sam ih mislila glasno dozivati, kad ugledah kako razdragano trče u susret svom vlasniku.

I on je bio jednako veseo, iskreno mi je zahvaljivao i pozvao na večeru. Bio je to postariji gospodin koji je ljeto-
vao u malenoj vikendici sa svojom suprugom i unukom. Kad je Borna ušao na vrata, bila sam jako sretna što sam pomogla tim psićima. Naime, Borna je bio vrlo zgodan i simpatičan unuk vlasnika Rexa i Tomija! Bila je to vrlo ugodna i zanimljiva večer. Svako dobro mora biti uzvraćeno dobrim, zar ne?!

Ljubica Kelavić, 8.r

Sunce
sjajno, toplo, loptasto.
Zeleno drvo
na vjetru izvodi svoj ples.

Maleno drvo na zemlji
raste,
želi postati sunce,
toplo kao ljudska duša.

Sunčana kugla
rasprostire svoj sjaj.
Maleno je drvo ustrajno,
želi postati veliko
i veselo.

Danijel Milković, 8.r.

Ni jedan cvijet se ne zove Dragana.
Ali ja ću mu dati ime tvoje
i najljepši cvijet
nosit će ime mame moje!

Jer ti si me naučila voljeti,
ali nisi mi rekla da će toliko boljeti.
Naučila si me pisati, ali nisi mi rekla
da ću te voljeti koliko i disati.

Koliko me voliš znam ja,
i to ti hvala,
jer ljubav jedne žene
nikad se ne zaboravlja.

Sara Mitrović, 4.r.

* *

Moja mama je ruža rumena,
moja mama je za mene uvijek spremna.

Moja mama je pahuljica meka,
kad iz škole idem, uvijek me čeka.

Moja mama me stalno mazi,
moja mama na mene pazi.

Moja mama je kao biljka,
moja mama je brižna majka.

Nevena Trivić, 5.r.

Nekada se, usred mračnih noći, probudim, bez razloga. Pogledam oko sebe i ugledam svoju majku. Ona spava, sanja.

Dok ju gledam, vidim kako drhti. Ponekad se čuje i njen jecaj. Tada moja majka sanja teške snove. Ona sanja kako se bori za dječji život i spašava druge ljude. Zato i jeca. Ponekad sanja i svoje djetinjstvo. Sanja svoju majku, svog oca, svoje sestre i svoju staru kuću. Ona i sretno sanja. Nekada cvjetove, a nekada kako je mala djevojčica i trči po livadi.

Lete leptiri. Majka mi ponekad priča o tome što je sanjala. Često kaže da je sanjala mene i moje sestre. I vjerujem joj, jer nas puno voli.

Miloš Bobić, 5.r.

Kad moja mati sanja

Kad moja majka plete,
njene misli nekuda odlete.
Na licu joj se osmijeh javi,
tada znam da sam joj u glavi.

Kad moja majka plete,
ona u srcu čuva svoje dijete.
Na njega misli, za njega se moli
jer ona ga jako, jako voli.

Ona opet misli na svoje dijete.
Njenim likom osmijeh ozari,
tada nestaju kiše i oblaci.

Kada moja mati plete,
u očima joj iskre sjaje.
I kad njen pogled sretnem
vidim da zbog mene traje.

Olivera Vaščanin, 5.r.

Kad moja majka plete

Idem iz škole kući
rupa na torbi me muči.
Gdje ću sad spremiti knjige –
to su mi velike brige.

Mati mi torbu gleda
i odmah na stolicu sjeda.
Problem to nikakav nije
jer mati umije da krpi i šije.

Tad mati rukave zasuče
iglu s koncem kroz rupu provuče,
ona krpi i krpi,
a torba bol trpi.

Igla i konac ko' u borbi,
trče po poderanoj torbi.
Mamina ruka iglu čvrsto drži
i vješto po rupi kruži.

Zakrpana je torba ova,
sada izgleda kao nova.
Ponovo u nju knjige spremam
jer problema više nemam.

Zna mati da će krpanja opet biti
jer djeca se vole svuda provlačiti.
Zato će njene spretne ruke
opet riješiti moje muke.

Nikola Višekruna, 5.r.

U jednoj kući u Vukovaru, u Borovu naselju, živi jedna obitelj. To je moja obitelj. Pripadaju joj i moje sestre Đurđina i Dragana. One su sjajne sestre. Puno mi pomažu, ali pomažem i ja njima. Nekada se posvađamo, ali se brzo i pomirimo. Moje sestre su najbolje sestre na svijetu. Mojoj obitelji pripada i moja majka. Jako ju volim. Zove se Ljubinka. Niska je, ima crvenu kosu i jako, jako dobro kuha. Radi kao medicinska sestra. Vrijedna je i neumorna. Ona je najbolja mama na svijetu.

Još jedan član moje obitelji, moj tata, zove se Veselko i domaćin je. On me jako voli. Rado sa mnom igra nogomet, uči me nove igre i brojalice. On i ja dijelimo gel za tuširanje. Baš kao pravi otac i sin. On je najbolji tata.

A moja obitelj, moja je obitelj najbolja na svijetu.

Miloš Bobić, 5.r.

Ljubav je sreća,
na svijetu najveća.
Ljubav je igra
s puno briga.

Ljubav je kada voli
drug druga,
ljubav je igra
s puno truda.

Ljubav su pupoljci
crvenih ruža.
Ljubav je kada ti
netko ruke pruža.

Ljubav je galeb
u letu,
ljubav je
kada te netko voli
najviše na svijetu.

Ljubav uvijek nekome
treba dati,
i čekati da ti se
ona vrati.

Nemanja Mrkšić, 5.r.

Pogledam svijet
oko sebe i vidim
samo ljubav.

Na cvijet doletješe
pčelica i bumbar
i to bješe ljubav.

Na nebu sunce sja,
i duga blještavih boja,
igra boja crvena
za ljubav najmilija.

U travi se igraju
cvrčak i cvrčka,
zajedno pjevaju
ljubavnu ariju.

Pogledam svijet
i vidjeh dečka za pet.
Zar to moje srce kaže ljubav?

Aleksandra Milnović, 5.r.

U kasnu noć,
kad grad utone u san,
ja samo zbog tebe
čekam novi dan.

Tražio sam neke druge oči
ljepše nego što su tvoje,
ali kako da ih nađem
kad takve oči ne postoje.

Trebaš mi kao zori sunce,
kao suncu zrak,
kao kiši kap, kao plimi oseka,
kao tišini nemir,
tako ti trebaš meni.

Nemanja Ostojić, 8.r.

Nije u redu da voliš mene,
a da gledaš neku drugu.
Nije u redu da s drugom
prelaziš prugu.

Znaš da pošteno nije,
da druga s tobom sok pije.

Ti nisi pošten,
a zgodan si i lijep,
vjeruj, neću dozvoliti
da zbog tebe propadne
mi cio svijet!

Vanja Jovičić, 8.r.

Volim te

Slatko snivaj moje dijete drago
jer ti si moje najveće blago.
Tako si malena, slatka i medena
da moraš uvijek biti voljena.
Hvala što postojiš i hvala za
cvijet
jer ti si moj jedini svijet.

Valentina Bestrcan 6.r.

Volim

Volim mamu i tatu,
brata i seku,
volim i pčelu u letu,
malog vrijednog mrava,
skakavca u travi
i djedov šešir plavi.
Volim djeda i baku
i bakinu pitu slatku.
Volim livadu u cvijeću
i malu susjedu Jecu.
Volim psića i macu
i mog prijatelja Dacu.
Volim miris trave
i njegove oči plave.
Volim žitna polja
i prostrane ravnice
moju Slavnoju,
pjesmu slavuja
i let lastavice.
Volim...
Volim i bumbarov let,
ja volim cio svijet!

Jelena Davidović, 5.r.

Lijepa, mala djevojčica Olja
od sve djece je najbolja.

Zna voljeti srcem i riječima
i zato je omiljena svima.

Blista kao sunce u očima ptice,
zdravlje i ljepota.

Toliko šara ima u njenim očima,
koje ti dušu griju
toplom pogledom.

Pokret joj je pun ponosa,
do sred leđa joj se blista kosa,
kosa duga kovrdžava,
ko'andělu lijepa joj je glava,
zar to nije ljepotica prava?

Srdan Trošić, 4.r

Maštati je divno, tad se zaborave sve brige, obaveze i oprostite kazne. Smisli se svijet šaren i lijep.

Trgovine bi bile pune ljudi i svatko bi nosio pune vrećice. Liječnici bi davali recepte za žvakaće gume, bombone i sokove, a škola bi bila zabavna kuća koja bi svoje posjetitelje dočekivala poklončićima i to na šarenim klupama. U njoj bi bila obavezna igra, druženje, šale. Domaći zadatak bio bi smisliti što zanimljiviju igru ili slasticu koju ćemo svi zajedno sutradan na nastavi napraviti. Svatko bi morao imati računalo kao obvezno sredstvo koje bi javljalo zabavnoj školi da mu se danas ne dolazi u nju i sve riješeno. Umjesto toga kliknuo bih mišem i pronašao mjesto i svi bismo otišli nekamo na zabavnu nastavu. Proputovali bismo cijeli svijet i potražili zabavu. Kući bismo dolazili jedino jesti i spavati. Jeo bih ono što bi mi se sviđalo. Krevet bi mirisao na najljepšu čokoladu koju sam uzeo u dalekom gradu. Svaki dan bi se mijenjala boja moje sobe, prema raspoloženju. Figure i slike na zidu bile bi u najboljem redu.

Maštati je prekrasno, ali sad je dosta! Moram se vratiti u stvarnost jer ipak i tamo imam neko svoje dječje pravo.

Jurišić Stevan, 8.r.

* *

Gledam nebo, sjajne zvijezde,
beskrajnim prostranstvom jezde.

Gledam, gledam, pa se pitam,
kako do njih da doskitam?

Odjednom se tako vinu,
u beskrajnu tu visinu.

Stigoh među zvijezde sjajne
i upoznah noćne tajne.

Letjela sam s njima lako
i na zemlju stigoh tako.

Naše male glavice pune su briga i obaveza. Nikola bi želio u školu ići avionom, u torbi nostiti igračku na baterije. Dejan želi da mu tata kupi kamion pun bombona i jednu čokoladu od tri metra da počasti cio razred. Nevena bi voljela barbiku sa zlatnom kosom i ptičicu u kavezu da joj priča priče kad mama i tata nisu kod kuće. Ivan bi volio da mu žirafa bude kućni ljubimac i da ga podigne da ubere bananu koja raste u njegovom dvorištu. Netko je poželio da olovka sama piše i gumica sama briše i, da ne mora pisati zadaću i da u školi ništa ne učimo, samo da igramo igrace na računalu. A da mene pitaju što moja glava mašta, rekao bih da raketom letim do Mjeseca i tamo se igram s prijateljima.

Nemanja Mrkšić, 5.r.

Imam samo jednu želju. Želja mi je biti dobar u školi. Ne želim se tući s prijateljima i ne želim biti bezobrazan prema drugima. Imam samo jednu želju. Želim imati puno prijatelja i prijateljica, igrati se i družiti se. Želim s prijateljima igrati nogomet. Imam samo jednu želju. Voziti se biciklom i jesti sladoled. Imam samo jednu želju. Igrati igricu na računalu sa svojim prijateljima.

Imam samo jednu želju. Želim imati puno želja!

Igić Dejan, 5.r.

* *

Imam samo jednu želju,
odrađi u veselju.
Želim biti lijepa majci
kao princeza u bajci!

Imam samo jednu želju,
želim obići Zemlju cijelu.
Upoznati svu djecu svijeta
s ovoga planeta.

Imam samo jednu želju,
uhvatiti veliku dugu
i darovati je najboljem drugu!

Anja Dimitrijević, 5.r.

Nogometaš želio bih biti
i dobre golove zabiti.
Kad Vučko na stadion kroči,
publika na noge skoči.
Kad Vučko s loptom potrči,
komentatoru radio zakrči.
Ti si Vučko, naša nada,
i zato zabij sto komada!

Antonio Vučković, 5.r.

* *

Htio bih biti slavni reper s puno love
i dobrim rimama,
kao Dr. Dre što "roka" na binama.

Hip-hop je moja nada,
time se bavim od sada.

I meni je stara govorila:
"Ne bavi se sine, time",
a ja ju ne slušam
jer imam dobre rime.

Ivan Matković, 5.r.

Bilo bi lijepo kad bi sva djeca svijeta
bila kao jedno
bez obzira na boju kože, vjeru.
Zašto nam to uskraćuju?
Neka nas puste živjeti!
Neka nas puste rasti!
Neka nas puste voljeti
jer svi smo mi isti,
ni bolji ni gori,
svi patimo od istih dječjih bolesti
i iste nas pubertetske brige more,
svi volimo Shakiru i Dadu Pršu.
Zato,
veliki i ozbiljni ljudi,
pustite nas male da krojimo svijet
po našoj mjeri,
da živimo zajedno,
budemo svi jedno,
samo mala i obična djeca.

Nataša Alić, 5.r.

*Svi smo mi
samo djeca*

Živi život dok si dijete,
igraj se s prijateljima,
nek' se svaki dan tebe sjete,
jer igraš se s njima.

I stariji ljudi trebaju shvatiti,
razumjeti,
da dijete sve shvati
i osjeti.

Ljubav je značaj života,
i prijateljstvo i sreća,
nek' odrasli shvate,
mi smo samo djeca.

Jer sve mržnje odraslih
na nas prelaze,
kad odu od njih
i od nas odlaze.

Miloš Bobić, 5.r.

* *

Sva djeca svijeta
iste stvari vole,
duga, topla ljeta
i odmor poslije škole.

Djeca žele ljubav
roditelji da im pruže,
radost i veselje,
s prijateljima da se druže.

Djeca ne vole biti sama,
vole imati brata,
sanjati o igrama
i da ne bude rata.

Dijete bilo koje rase
iste stvari voli,
radosne izlete
i petice u školi.

Iva Dolar, 5.r.

* *

Djeca su ljubav,
djeca su Božji dar,
zajedno su djeca
najveća na svijetu stvar.

Svi su kao jedno,
za ruku se drže
i s osmijehom svojim ovim svijetom
kruže.

Pružimo jedni
drugima ruku,
zapjevajmo pjesmu, o svijetu
i pčelici na cvijetu.

Svako dijete ima pravo
na sreću,
svako dijete ima pravo
na radost,
svako dijete ima pravo
na ljubav i mladost.

Djeca su ljubav,
djeca su Božji dar,
zajedno su djeca
najveća na svijetu stvar.

Branislava Radanov, 6.r.

* *

Često razmišljam kako bi bilo lijepo da se sva djeca igraju zajedno. Da nitko nikoga ne mrzi, da stvaramo nova prijateljstva i učimo nove igre.

Moje srce je tako malo, ali jako plemenito. Ono želi primiti za prijateljicu i Klaru i Maju i Ivanu i Mateju i svu drugu djecu. Ostavimo računala u našim domovima i iziđimo van, naučimo što je pravo prijateljstvo! Voljela bih kad prolazimo jedni pored drugih da se pozdravimo, nije bitno kojim pozdravom. Svaka naša učionica treba biti zajednička, da nas na odmor poziva isto zvono. Kad čekamo školski autobus, ne trebamo stajati u odvojenim skupinama i gledati se poprijeko. Hajdemo zaboraviti rat koji mi nismo napravili pa mi smo samo mali ljudi!

I zato, igrajmo se djeco, budimo zajedno i volimo jedni druge!

Jasminka Bijelić, 5.r.

* *

Srce djeteta nije malo, ono je veliko i u njega bi puno stalo.

Nemojte reći da vam smeta, voljeti svu djecu svijeta.

Oblaci vam poručuju, da djeca odlučuju:
Samo mir i ljubav vladaju, a ratu nek' se odrasli i ne nadaju!

Jer mi smo samo djeca mala, koja bi puno, puno dala, primila i rekla:
HVALA!!!

Andrej Lazić, 5.r.

Dijete može nebo taknuti, beskrajno dugo po njemu letjeti, samo dijete mašte ima; a kad poželi može sletjeti.

Dijete može srca smekšati, ono ne zna namjerno povrijediti, s djetetom je budućnost ljepša, zna uvijek najljepše iznenađenije prirediti.

Dijete može zvijezdu uzeti, i da to krađa nije, ono slaže života puzle, ono sve u mašti smije.

Djetetu puno ljubavi treba, ono vas odrasle vrebalo, da mu malo vremena date i djetinjstvo mu uljepšate!

Uglješa Bijelić, 5.r.

Jedno sunce za svu djecu,
jedna klupa za sve đake,
za odrasle i prvake.

Sva se djeca isto smiju
i srca im isto tuku,
u školu zajedno idu
ruku pod ruku.

Tako je oduvijek bilo,
tako treba biti i sada,
da sklad i ljubav djece
zauvijek srcima vlada.

Živojin Stanković, 7.r.

* *

Prijatelje nema svatko
i nije ih imati lako.

Boja kože, religija,
nisu bitni ko' ti i ja.

Mi smo djeca tako slična,
jednostavna i obična.

Svi ste nekad bili mali
i za pakost niste znali.

Neka svakom jasno bude:
SVA DJECA STASAJU U LJUDE!

Tatjana Čanji, 6.r.

When I say your name
I think 'bout how you got your
name

they call you the broken city,
the city of lost souls

they don't know how great you
are,
they just think that you are far.

You fought back, you stood
your ground,
you didn't run like a scared
hound,
you waited to be found!

So that's what I think
when I say your name.

Slaviša Grbić, 8.r.

*When I Say Your
Name (Dukovar)*

Vukovar

Malo mjesto, uvijek čisto,
puno sjaja i vedrine,
dvije ga rijeke sada grle
usred ravne Slavonije.
Vučevo mu bješe ime
zbog ljepote i divljine.
Kao feniks uskrsnuo
GRAD – HEROJ sad je
znan,
Vukovar je nama
drag.

Dragana Šijaković, 5.r.

Vučedol

Na Vučedolu sve vrvi od ljudi,
nek' vas to ni malo ne čudi!
To su naši arheolozi i mladi i stari
i oni iskopavaju iz prošlosti stvari!

Danima se, danima muče,
da netko nešto iz zemlje izvuče.
Taj je posao zanimljiv jako,
ali za njega nije stvoren svatko!

I, zapamti:
*Kad budeš star,
bar jednu iz mladosti
sačuvaj stvar!*

Vanja Plavšić, 5.r.

Grade moj!

Već dugo Ti želim poslati ovo pismo ohrabrenja. Dugo smo bili razdvojeni. Cijelo to vrijeme slušala sam od starijih o Tvojim ljepoti, ali sama to nisam mogla spoznati jer sam bila jako mala i neiskusna. Mnogo je toga na Tvojim ulicama bilo srušeno i uništeno, ali vjekovni duh grada na Dunavu nije mogao zauvijek nestati.

Često razmišljam o namjerama tih ljudi. Što su htjeli? Zašto se u čovjeku ponekad probudi tako okrutna rušilačka svijest? Zašto se ona sručila baš na nas? Oprosti što Te gnjavim, ali mnogima sam postavila ova pitanja i nisu mi znali odgovoriti. Nadala sam se da ćeš možda Ti moći. Ako su htjeli srušiti grad, uspjeli su! Ako su nas htjeli istjerati, uspjeli su! No, nisu mogli spriječiti sudbinu da izvrši svoju obavezu!

Svjesna sam da će mnogi reći kako je pismo prepuno srcepateljnih poruka i motiva, no kad je srce u pitanju, čovjek ne može pobjeći od iznošenja subjektivnih misli. Ono će se vjerojatno činiti beznačajnim, ali ja jednostavno želim svoje odgovore.

P.S. Nadam se da sam Te barem malo razveselila.

Tvoja Vedrana Lisičar, 8.r.

Vukovar

Vukovaru grade,
na obali Dunava
što stoljećima stojiš
i teško breme nosiš.

Spomenici kulture,
muzeji, galerije, pronalazište
slavno i Golubica proslavljena
stoljećima davno.

Pronalazište Vučedol ime nosi,
stoljećima, ratovima i prošlosti prkosi.

Jelena Davidović, 5.r.

Molitva za Vukovar

Porušeni domovi na vukovarskoj cesti leže,
ostati u Vukovaru sve je teže.

Dragi Bože,
pomози nam da učinimo sve što se može.

Žarko želimo nebo sjajno, plavo,
da svako dijete bude zdravo,
da zapuše vjetar topli,
da se duša sa srećom stopi.

Želimo da naša zvijeda blista,
a duša hrvatska ostane čista.

Bože dragi, mili,
ljubavlju i snagom Vukovar zakrili!

Kristina Nikolić, 8.r.

Ja ne volim izdvajanja,
pa tako ni odlikovanja.

Ali kad moram baš,
bit ću na pet minuta vaš.

U školi bih jednu učiteljicu
imenovao,
jer je kreativna i zbog toga bih
ju odlikovao.

Naša se učenica zove Anja,
i nju bih odlikovao,
jer je uvijek nasmijana.

Eh, da!
U obitelji je najbolja
moja sestra,
jer se voli sa mnom igrati
i svaki moj nestašluk prihvati.

Andrej Lazić, 5.r.

Želim postati pisac da bi djeca i odrasli mogli kroz svaku knjigu ići u drugi svijet i doživljavati razne zgrade i nezgode. Volim i nasmijavati ljude jer mislim da je uz smijeh svijet daleko ljepši i bolji. Kad narastem i budem pametnija, voljela bih ljudima dati savjet i pomoći im u njihovim problemima.

Zato mislim da će svatko u mojim knjigama pronaći nešto za sebe: osmijeh, utjehu ili doživljaj.

Dunja Božić, 2.r.

My day

My favourite day is Saturday. I usually get up at ten o'clock. I watch TV at quarter past ten, and I have breakfast at eleven. I take dog for a walk at half past eleven. I have my harmonica lesson at twelve. I have lunch at half past one. I usually play with my friends at half past two. At five o'clock I watch movie. At seven o'clock I play on my playstation. We have supper at eight. At ten o'clock I watch TV and then I go to bed. That is the end of my favourite day.

Uglješa Bijelić, 5.r.

Pravda je izašla na vidjelo

Marko je zbog svoje bolesti prikovan za invalidska kolica već četiri godine. Njegovi jedini prijatelji su Zoran i Ana. Mario je nekad bio Markov prijatelj, a sad mu se ruga. Marka je uvrijedilo kad ga je Mario nazvao bolesnonogim na točkove!

Počeo je plakati, a Zoran i Ana su mu rekli: "Nemoj plakati, ti znaš da to nije istina!" Mario se na cesti igrao loptom i kao iz vedra neba pojavio se jureći automobil i udario Maria. Marko je došao njemu u posjet u bolnicu. Rekao mu je: "Izgleda da je pravda izašla na vidjelo. Znaš, ja bih se trebao tebi izrugivati, ali neću jer si mi prijatelj bio i ostao."

Sunčica Jorgić, 4.r.

Mali čovjek,
hladna kosa,
mukotrpan posao.

Ruke

Nježne ruke
posežu za teškim radom.
Znoj mu oblijeva lice,
a kosa izmiče iz ruku.

Duša mu je meka,
pogled umoran i tvrd.
Ne gleda druge kosce,
već obavlja što mora.

Siječe,
i siječe.
Nema odmora.

Matea Bijelonjić, 6.r.

Nogomet smo igrali,
svi smo redom padali.
Golove zabijali
i sve pobjeđivali.

Nogomet

Dominik Barić, 3.r.

Jutarnje se sunce probijalo kroz grane drveća, a zaslijepljujuća je svjetlost ulazila u moju sobu. Mama me po treći put zvala da ustanem, no nije mi se dalo. S teškom mukom odlučujem se na taj korak, umorna i neispavana odlazim do kupaonice. Oblačim najdraže tra-perice i majicu, silazim niz stepenice, sjedam za stol. Moja dugokosa patuljasta sestra od ranog jutra skače mi po glavi. Mrtva umorna krećem u školu.

Pospano idem niz ulicu, oči mi se same od sebe sklapaju. Čim me je ugledala, Deana, moja najbolja prijateljica, počela je histerično vikati: “Zar želiš da zakasnimo?” Naravno, kao i svaki put, govorila je o Filipu, prijatelju najpopularnijeg dečka u školi. Matija meni baš i nije bio nešto posebno, izgledao mi je kao i svaki drugi dečko iz kvarta. No, imao je prekrasan osmijeh. S tom mišlju u glavi sunčanim smo se ulicama uputile do škole.

Po dolasku u školsko dvorište Deana se pogleda u zrcalo, popravi šminku, nabaci osmijeh i krene u akciju. Bezvoljno sam stajala naslonjena o zid, a moja je prijateljica veselo brbljala s Filipom. Zamijetila sam da me iz prikrajka promatra Matija, ali nisam na to obraćala previše pozornosti. Nisam previše vjerovala da bi me najpopularniji frajer u školi mogao zamijetiti među tolikim nalickanim curama. Nisam znala niti da je Filip od Deane tražio broj mog telefona. Čak sam prečula i zvuk školskog zvona dok me klinjo iz trećeg razreda nije povukao za kosu i pokazao na sat.

Na nastavi kao i uvijek...dosadno, naporno. Jedva smo čekali završetak nastave. Posebno Deana kojoj su oči sjale od uzbuđenja. Sunce je već bilo visoko na horizontu dok smo Deana i ja šetale obližnjim prakom. Iza nas su išli Filip i Matija u pratnji trojice prijatelja iz razreda. Svi su otišli u obližnji kafić, ostali smo samo Matija i ja. Shvativši to, ispravim se i nabacim zavodnički osmijeh. Šetali smo parkom razgovarajući o školskoj svakodnevnicu dok se zrakom širio miris pokošene trave. Upitao me imam li dečka, a nakon moga niječnog odgovora dodao: “Sorry, što si rekla? Nisam čuo.” No, po njegovu osmijehu na licu znala sam da je savršeno dobro čuo.

Došli smo pred moju kuću, gledali se nekoliko trenutaka u oči, približili se jedno drugome i ...Da, baš, kad bi sve bilo tako dobro!!! Davež od moje sestre nas prekine, no dogovor za sladoled ipak ostaje. Čuda se, dragi ljudi, događaju!

Jovana Grbić

Probudila sam se. Dan je bio sunčan. Poslije podne je bilo strašno sparno i vruće. Svima je bilo teško.

Mama i tata su rekli da bi moglo biti nevrijeme. Bližila se večer. Crni su se oblaci polako približavali. Kišica se spustila i počeo je puhati vjetar. Kasnije je kiša počela padati kao iz kabla. Onda je počelo grmjati. Munje su sijevale po nebu. U daljini su se čuli gromovi. Kod nas je nestalo struje. Upalili smo svijeću i uz njenu svjetlost razgovarali.

Koliko god da je grmjelo, koliko god da je sijevalo, nisam se bojala jer je moj tata bio s nama.

Nataša Alić, 4.r.

Na brzi vlak sjedam
i kroz prozor gledam,
kuće, drveće, sve juri,
kao da u školu na prvi sat žuri.

Čak trči i mali cvijet,
a ja samo sjedim
dok se oko mene vrti cijeli svijet.
Sve je tako blizu- snovi i java,
a mene od tih misli već boli glava.

To mi brzina maštu diže,
i svaku stvar čini bliže.
Brzina me samo vara,
i pogrešnu sliku stvara.

To samo vlak juri,
i na sljedeću postaju žuri.

Nikola Višekruna, 6.r.

Ljubičasti bicikl
samo nekud juri i juri
i uvijek na jedno oko
zažmiri.

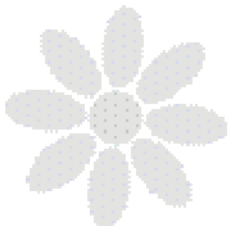
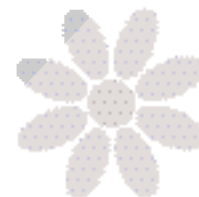
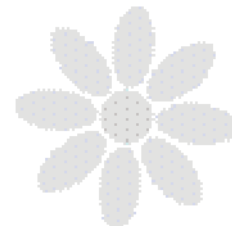
Volim se voziti na njemu,
onda zaboravim na
sve brige i tremu.

Kad treba
on spretno skoči,
a isto tako i
dobro zakoči.

Na njemu je vožnja sjajna,
a uz put padne i pokoja tajna
(koja je duga i beskrajna.)

Ljubičasti bicikl
moj pravac zna
i zato ga najviše
volim ja.

Jasminka Bijelić, 6.r.

Ljeto je došlo,
proljeće prošlo.
Sunce grije,
a lastavica se smije.
Plavi oblaci na nebu žure,
lastavice pjevaju, ptice bruje.
Djeca se raduju, radosna sva,
vole ljeto,
kao i ja.
Ljeto je veselo i sjajno,
djeca se igraju razdragano i bajno.

Sara Bajić, 5.r.

* *

Svako se ljeto igram s prijateljima.
Nikad mi ne dosadi. Imam dva prijatelja s
kojima provodim svaki ljetni dan. Vozimo
bicikl, igramo se loptom i vijamo se. Svaki
dan je sunčan i to je jedan od razloga što
smo stalno vani. Nekad zajedno odemo
na igralište. Ako su oni otišli nekud, ja sam
tužan i nemam se s kim igrati pa se zavu-
čem u kuću i radim na računalu. Nekad se
posvađamo, ali se i pomirimo. S njima di-
jelim sve svoje tajne.

Kad završi ljeto, tužan sam jer
nemam puno vremena za igru.

Nikola Erceg, 5.r.

Majka

Zagrljaji moje majke,
prekrasni su kao iz bajke.

Poljupci njeni,
kao kolači slasno pečeni.

Njen stisak ruke,
čvrst kao brod iz luke.

Pogled sjajan,
čudesan, bajan.

Anamarija Jurinić, 6.r.

Prijatelji

Pitaš me što je to prijateljstvo?
Kada ti je netko spreman pomoći

i u nevolji za tebe uskočiti.

Kada je potrebno, da ti riječ ohrabrenja

i da ti naslutiti da si i ti vrijedna.

Kad si tužan – on te razveseli –

tome služe dobri prijatelji.

Prijatelj je tu da te voli

i kada ti se smije

i kada ti se plače

i kada ti se spava

i kada ti se skače.

Iskren treba prijatelj biti

i ništa od tebe ne smije kriti.

Prijateljstvo je razigrano, maštovito, puno druženja i sretno,

a ponekad zna biti i tužno i sjetno.

Kada prijatelju kažeš nešto ružno... reci mu:

„Oprosti, neću više!“

Reci mu neka suze briše jer se neće ponoviti nikada više.

Ponovo krenite cvjetnom stazom prijateljstva, i ne dajte da vas

posvađaju male stvari – njih zaboravi...

Prijateljstvo toga nije vrijedno i neka vam nikad ne bude svejedno.

Romana Jurjević , 6.r.

Za vrijeme jednog ljetnog dana na izmaku prošlog stoljeća u mome se gradu događalo nešto neobično. U podrumu neimenovanog nebodera sastajale su se dvije najbolje frendice: Renata, mršava narkomanka i Magdalena, kovrčava lažljivica.

Krenule su one u potragu za dodatnom žrtvom svoga groznog života, tražile su i tražile dok ih trag nije odveo do crkve. Zašle su unutra i zatekle Sandru, živčanu časnu sestru koja je uporno odolijevala našim uvjerenjima kako nam se treba pridružiti. Uspjeli smo, ali jedva, čak se i lažljivica Magdalena morala namučiti oko toga.

Šeću tako njih tri ulicom, znoj se cijedi s njih. Nisu sa sobom ponijele vode ili štogod drugo za piće. Stoga Sandri sine luda ideja, vjerojatno od halucinacija. Otputovat će u Rim!!!

Otišle su do zrakoplovne luke, kupile kartu i već za nekoliko trenutaka bile u zraku, daleko iznad grada. Dok je zrakoplov u miru i tišini letio, Sandra, živčana časna sestra, odjednom dobije napad ludila. Na vrhuncu svoga stanja izvadila je ispod svoje opatičke odore pištolj! Srećom, punio se vodom. Kasnije je tvrdila kako je samo malo htjela prestrašiti putnike. Stvar je spasila Magdalena, kovrčava lažljivica koja je s lakoćom uvjerala lakovjerne putnike kako je Sandra normalna osoba. Čak su sa zanimanjem pratile njezin nastup, to jest pjevanje pjesama i pripovijedanje priča, sažalivši se nad činjenicom da nije ostvarila svoj san o cijenjenoj reporterскоj karijeri.

Po slijetanju u Rim divile su se ljepotama talijanske arhitekture. Kupile su nekoliko stvarčica i otišle do najjeftinijeg hotela kako bi se odmorile.

Jutro je. Magdalena je ustala iz kreveta, popila kavu i pojela pecivo. Šećer joj je valjda udario u glavu pa je poželjela još jednu žrtvu svog groznoga života. Njezinoj su se suludoj ideji pridružile i Renata, mršava narkomanka i Sandra, živčana časna sestra. Nakon višesatne potrage stigle su do Vatikana i kao žrtvu uhvatile Jovanu, katoličku ministranticu. Magični je kvartet krenuo na večeru u ugledni restoran.

Objed je platila Jovana, bivša katolička ministrantica jer ove tri nisu imale niti lipe u novčaniku. Renata je odjednom počela psovati i tući druge goste koji su u nevjerici bježali napolje. Jovana je odmah uočila znakove apstinencijske krize, čvrsto ju zagrlila i izvukla van, jer su od osoblja „A la pizze“ bili pristojno zamoljeni da napuste lokal. Nisu znale kamo krenuti pa su jednostavno tumarale ulicama dok im ne sine kakva luda zamisao. Činile su to satima, bez ikakva idejna pomaka. Oporavivši se od svoje krizne epizode Renata predloži povratak kući.

Let je opet započeo mirno i tiho, ali nakon pola sata Jovana je počela moliti i propovijedati o Bogu. Na svu sreću ostalim putnicima to nije smetalo jer su se upravo vraćali s hodočašća. Stigle su kući. No, nisu se odmah željele rastati. U Renatinom su se stanu odmorile, čak su pronašle nekakve ostatke hrane. Porazgovarale su kratko o rimskim doživljajima, ali je to bilo kratkog vijeka jer su opet počeli napadaji ludila, apstinencijska kriza, munchausenovske laži i propovijedi o Armagedonu.

Sutra je novi dan, nova prilika za upuštanje u kakvu novu ludu zamisao. Hoće li je i biti?!

Običaj je u našoj zemlji završetak osnovne škole obilježiti maturalnim putovanjem u inozemstvo. Izbor je sužen na dvije mogućnosti: Španjolsku i Francusku. Krenuli smo u ovu posljednju. Roditelji su se u početku bunili zbog visina cijena, ali da bismo vidjeli Monte Carlo mora se masno platiti. Ipak je to jedan od najskupljih i najluksuznijih gradova na svijetu. Putovanje autobusom dugo bi trajalo, pa smo krenuli avionom. Niti jedan nije letio izravno iz Zagreba pa smo morali presjedati u Frankfurtu. Među nama je bilo mnogo onih koji nikada nisu letjeli zrakoplovom pa se strah i uzbuđenje itekako osjećalo.

Došao je trenutak dolaska u grad kocke i luksuza. Odsjeli smo u hotelu nedaleko grada, bio je otmjen i lijep. Jako nam se svidio. Dva tjedna prije polaska isplanirali smo svaki trenutak našega petodnevnoga boravka na Azurnoj obali kako bismo stigli vidjeti sve što nam se tamo pruža. Prvoga smo dana upoznavali grad, mada smo o njemu već mnogo znali iz iščitanih brošura. Na počinak smo krenuli odmah nakon večere jer je današnji dan već predugo trajao. Drugi je dan obilježen upoznavanjem poznatih stanovnika te kneževine, kao i načina njihova života. Nismo u tome baš imali sreće jer su vrijeme naše kasnojutarnje šetnje gotovo svi spavali. Kupili smo koju sitnicu kao uspomenu na naš boravak ovdje. Napokon je došla večer, nastala je mala zbrka jer je moj prijatelj Dino zaspao i zakasnio na autobus. Nismo htjeli otići bez njega pa smo svi skupa pješačili gotovo kilometar do središnjeg trga jer je to bio posljednji autobus večeras. Uostalom, tko se u Monte Carlu vozi autobusom?! Nastavnici su odlučili popiti kavu u

obližnjem kafiću. Mi smo ih molili da nam dopuste igru na gradskim klupama. Polovica ih je bila zauzeta pa se na jednu naguralo nas šest. Dvojica su sjela na naslonjač koji je bio jako čvrst, mada je izrađen od drveta. Tako je i bilo sve dok nije došao Dino. Tražio je mjesto za sjesti, ali bezuspješno. Slagao je Jurkiju, koji inače lako pada na fore, kako ga hitno treba nastavnik. S obzirom da je Dino malo punašniji (neki bi rekli i malo više), a na drugome je kraju sjedio mršavi, tanki Dane, klupa se počela opasno ljuljati. Nismo obraćali preveliku pozornost na to sve dok naslonjač nije pukao. Četiri su učenika završila na podu, među njima Dino i Dane. Stvarali su tako jaku buku da su rastjerali sve ptice s obližnjega trga.

Za sekundu su dotrčali nastavnici uz već obavljene razgovor s hitnom pomoći. Oko toga se stvorio veliki problem. Naime, nisu znali na koji broj nazvati. Pored je sjedio jedan starac koji je polako ispijao sok. Nastavnici su mu gestikulirali i vikali ali bez uspjeha. Čovjek je bio Francuz pa ništa nije shvaćao. Mi smo za to vrijeme pokušali maknuti Dinu koji je pao na mršavoga Daneta. Ubrzo se začula i sirena hitne pomoći koja ga je odvezla u bolnicu. U hotel smo se vratili oko ponoći ne znajući je li se Dane probudio iz kome. Sutradan su se vratili neki iz bolnice, ali među njima nije bilo ni Dine ni Daneta. Stoga sam ja otišao provjeriti gdje su. Dinu sam pronašao u razgovoru s Mariom Ančićem koji je došao onamo posjetiti svoju sestru, dok je slomljeni Dante ležao u komi. Liječnici su prognozirali da će se probuditi tek za nekoliko dana, točnije na dan našeg povratka kući. Bili smo jako bijesni na Dinu jer se zbog njegove neopreznosti i posjećivanja ra-

njenog prijatelja Daneta u bolesničkom krevetu nije ostvario naš ratni plan o „pročešljanju“ i najmanjih pojedinosti vezanih uz ovaj luksuzni grad. Kao lijepa uspomena ostat će nam druženje s Ančićem koji nam je podijelio tenisku opremu i automobile. Prema predviđanjima Dante se probudio iz kome na dan našeg povratka kući, nesvjestan kako će ostati uskraćen za sve ljepote.

U optužujućem je tonu prošao čitav let do Frankfurta odakle se Dino uputio autobusom, dok smo mi ostali uživali u letu iznad Alpa i bavarskih proplanaka.

Marijan Matić, 8.r.

Ljetno je popodne. Moj djed i ja kao i svake nedjelje sjedimo na prelijepoj dunavskoj obali. Dok sam bacao kamenčiće u vodu djed je „uživao“ u mom društvu. Ta se uobičajena nedjeljna slika pretvorila u događaj koji ću zauvijek pamtit.

Moja je razigranost uzela maha pa sam ugrabio najveći kamen koji se ondje mogao naći. No umjesto željenog vodenog cilja, kamen je (ili bolje rečeno gromada) odletio mome djedu ravno u glavu. Pao je na tlo i ustao se nakon nekoliko trenutaka jaukanja. Ja sam naravno plakao kao nikada u životu, a on me je umorno stavio na svoja leđa i odnio kući. Volio bih reći da je to bio jedini „zanimljivi“ i po život opasni trenutak naših života. Vraćamo se nas dvojica s (vjerojatno pogađate) Dunava. Pedesetak metara od obale spazili smo parkirani stari automobil. Slučajno smo pri ruci imali i upaljač. Započeli smo svoju operaciju. Guma se polako topila, a vatra je uskoro zahvatila i metalni naplatak. Brzim strateškim dogovorom odlučili smo obustaviti svoju operaciju. Već nakon desetometarskog povlačenja vatra je zahvatila rezervoar koji je „na sreću“ bio pun. Uslijedila je eksplozija pa smo ubrzali bijeg s mjesta zločina. Stigle su vatrogasne postrojbe, hitna pomoć i policija, ali nas srećom nitko nije primijetio.

Ovakvih bi događaja vjerojatno bilo još, no žalost na moj deseti rođendan djed je preminuo, a meni su ostala sjećanja na lude avantura s njime.

Zoran Španja, 8.r.

Jučer, točno u podne sve je trebalo biti spremno za obilazak svijeta balonom. Na taj težak podvig odlučili smo krenuti Dino, Marijan i ja. No, ipak nije sve bilo spremno. Pošli smo s danom zakašnjenja zato što je Marijan prespavao planirano vrijeme za polijetanje. Slijedećeg je dana navio tri budilice i putovanje je moglo započeti. Dino je imao čast povući ručicu i otpočeti naše putovanje. Poletjeli smo iz Vukovara kamo smo se trebali vratiti za pedeset dana.

Prvo je naše stajalište trebala biti Ankara. Negdje iznad Grčke napalo nas je jato divljih gusaka, a Dino je bio dovoljno pribran uzeti pušku i paljbom otjerati napadače. U turskoj smo se metropoli zadržali dva dana zbog nužnih popravaka na našem vozilu. Po uzlijetanju morali smo se poprilično požuriti kako bismo nadoknadili izgubljeno vrijeme. Slijedeće je sletišće bio Bombay gdje smo trebali samo prenoćiti, ali nas je zabunom uhitila policija te smo završili u tamnici. Uspio sam iznuditi telefonski poziv koji nam prema ustavu pripada. Pozvao sam Predsjednika, inače dobrog Marijanovog prijatelja koji se zauzeo za nas, pa smo sljedećeg jutra pušteni. Sada smo bili u još većem zaostatku i postojale su samo teorijske šanse da obiđemo svijet u željenih pedeset dana. Kada smo se ponovo našli u zraku, odlučili smo odmah krenuti prema Los Angelesu. Negdje iznad Kine zapuhao je snažan vjetar, ali nas je naš pilot Dino uvjeravao da smo i dalje na dobrome putu. Naravno, njegove su koordinate bile netočne jer smo završili na Aljasci. Morali smo vući balon gotovo deset kilometara kako bismo pronašli najbliže naselje. Uspjeli smo pronaći ugodno prenoćište kako bismo se spremili za očekivana nova uzbuđenja. Sljedeća je postaja bila Pamplona. Nažalost bilo je vrijeme glasovite utrke s bikovima, pa su sve benzinske crpke bile zatvorene do sutra. Uzeli smo si slobodan dan kako bismo uživali u blagodatima tog španjolskog gradića. Marijan i ja smo odlučili provjeriti vlastitu hrabrost i sudjelovati u utrci, što Dinu baš i nije impresioniralo. Na jutarnjem sastanku nas smo dvojica umorno došetali do balona, dok je Dino ponosno pokazivao trofej za najbržeg žderača hamburgera. Shvativši da svoj cilj nećemo uspjati ostvariti, odlučili smo se vratiti kući.

Vukovarom se već odavno proširila vijest o našoj neslavnoj smrti, ali po dolasku smo postali junaci. Moglo bi se ustvrditi kako u svakoj nesreći ima uvijek i malo sreće. Naime, Predsjednik nam je uručio priznanje za iskazanu hrabrost. Iskreno govoreći, sumnjam da je tome „kumovalo“ i Marijanovo prijateljstvo s njime. No, poklonjenome se konju ne gleda u zube, zar ne?

Danijel Milković, 8.r.

Prve vukovarske jesenje kiše

Osama

I liju kišne kapi, jedna za drugom. Kap, kap! Prolaznici u mlakama izazivaju zvukove: pljas, pljas! Svjetlost jača. Pale se ulične lampe, jedna po jedna. Na debeloj grani sjedi usamljena ptica. Promatra svoj odraz u lokvi. U tome je prekine kristalna kap kiše koja joj pade na glavu.

Dvije ptice lete sjajnim nebom, a oko njih ulične lampe sjaje poput reflektora. Sa smiješkom pozdravljaju pticu.

Kristina Nikolić, 8.r.

Počinje jesen. Opada lišće u raznim bojama. Polako rominja kiša. Šećem se Vukovom i tužno promatram već pomalo golo drveće. Vrtim prozirni kišobran i gledam kako kapljice kiše padaju na golo granje. Na vukovarskim je ulicama sve pusto. Pokoji čovjek prođe u žurbi, bježi od kiše i hladnog vjetra koji njiše gole grane drveća. Tenisicama gazim lišće i promatram njihove tužne boje. Lišće mi se pleće oko nogu. Tu je i malo žutih, zelenih i smeđih listova. Osjeća se miris jeseni u zraku.

Kiša počinje sve jače padati i ja polako krećem kući. Zavukla sam se pod topli prekrivač i osjetim jesen u zraku.

Jelana Vuletić, 6.r.

Bio je to jedan lijep jesenski dan. Igrao sam se vani s prijateljima, kad je odjednom jako zapuhao divlji vjetar. Strašni su se oblaci povili na nebu. Počela je padati sitna kiša. Mislio sam da će prestati, ali ona je padala sve jače i jače. Razbježali smo se po kućama. U trenutku kad sam ušao u kuću, počelo je grmjeti. Stao sam kraj prozora i razmišljao o mom dragom gradu, mom rodnom gradu Vukovaru. Je li u njemu još jača kiša... Sve se više smrkavalo. Još sam uvijek razmišljao je li mom gradu hladno.

Odjednom se vrijeme počelo smirivati. Kiša je prestala padati, prestalo je grmjeti, a kroz one tmurne i crne oblake probijalo se sunce. Oblaka više nije bilo. Moji prijatelji i ja opet smo se izašli igrati. Sada sam znao da je moj grad veseo.

Aleksa Arsić, 5.r.

Sada je jesen,
jake su kiše,
topline i sunca
nema više.

Drveće golo
tužno pogleduje,
pod nogama
opalo lišće se čuje.

Šušti, šušti
jež među njima,
na leđima nosi jabuke
sebi i svojim prijateljima.

Vukovar kao da gubi dušu,
u zraku se tuga osjeća,
kako stiže zima,
tuga je sve veća i veća.

Idem vukovarskim ulicama,
osjetim vjetar u kosi,
od silne jesenske kiše,
čovjek do mene kišobran nosi.

Pada lišće,
ptice na jug lete,
ponekad suzu puste,
kad se Vukovara sjete.

Dunav, Dunav
u ljeto je bio sretan,
možda i Dunav ponekad
spava zimski san.

Svaki čovjek na sebi,
bundu, kapu i šal ima.
Prošlo je ljeto,
prošla je jesen,
a sada dolazi zima.

Miloš Bobić, 6.r

Jesenja slika moga grada

Listopad nam je stigao s puno raznovrsnih plodova i s predivnim čarima jeseni u kojima uživamo svakog jesenjeg dana. Lišće se još drži na granama koje mu život znače, ali ima i onoga koje je palo na tlo. Prave se tepisi crvenih boja poput vina, žutih kao jaglaci, a cjelokupna slika šarenih tepiha izgleda kao da je pletena najljepšim bojama..

Ljudi beru razne plodove i spremaju zimnicu koju rado jedu sjećajući se protekle jeseni. U vrtovima se mogu vidjeti voćke. Grožđe svoje bogatstvo mirisa i boja pokazuje svakom prolazniku. Samo počašćeni imaju prigodu ubrati to malo bogatstvo. Osim voća, tu je i cvijeće koje krasi svaki, još uvijek zeleni travnjak. Jedna hortenzija stoji u vrtu i polako vene.

Vrijeme je lijepo, ali pro hladno. Iako je sunce pustilo koju zraku i na moj grad, osjete se prvi znaci jeseni.

Jovana Stojaković, 8.r.

Jesen

Malog Luku
škola zove,
dok oblaci
neбом plove.

Kiša šumi,
lišće šara,
slikarskoga
ima dara.

Grožđe, kesten,
smokva, grana,
zažutjela ovih dana.

Jesen stiže,
laste znaju,
zato lete,
toplom kraju.

Jovana Manojlović, 6.r.

* *

Jesen uz prozor,
miris starog kruha,
očaj djeteta.

Drvo.

Drvo kroz prozor
skače, na zemlju pada,
zima gubi moć.

Matea Bijelonjić, 6.r.

* *

U Slavoniji, u ravnici,
laste se skupljaju
na telefonskoj žici.
Dolazi jesen žuta,
i rasipa lišće pokraj puta.

Vjetar puše, kiša pljušti,
pod nogama nam lišće šušti.
Plodovi su rumeni i zreli
i svako im se dijete veseli.

Oblaci tmurni,
jedan za drugim se nižu,
a zima nam je
blizu, tako blizu.

Nikola Erceg, 4.r.

Rana jesen

Raskaljani puti,
kišoviti dani,
lišće vene i žuti
na pokisloj grani.

Odbjegle su laste,
daljina ih skriva,
noć sve brže raste,
dan sve manji biva.

Izmeđ' polja i njiva
sva priroda spava,
pala magla siva,
došla jesen rana.

Maja Tanasić, 5.r.

Pričao mi list na grani

Jednog dana šetala sam parkom. Bio je lijep jesenski dan. Lišće koje sam gledala šarenilo se u raznim bojama. Bilo ga je ispod drveća, na granama, na travi, na stazi.

Sjela sam na klupu kako bih se odmorila. Čula sam šuškanje iznad mene. Pogledala sam gore i vidjela list koji mi govori. Pričao mi je kako se razlistao u proljeće dok je drveće bilo u cvatu. Leptiri i pčele letjeli su oko njega i bio je svijetlozelen. Onda je došlo ljeto, sunce je jako grijalo i list je bio veseo i tamnozelen. Ljeto je prolazilo, počele su jesenske kiše, a list je dobivao žute šare. Kad je kiša prestala, list je mislio kako će opet biti zelen, ali sve je više žutio. Sad je već bio skroz žut, čak pomalo crven i smeđ.

Shvatio je kako će otpasti i završiti na travi s drugim lišćem. Rekla sam mu da ću ga ponijeti kući i zalijepiti u bilježnicu, a list se od sreće zatresao i pao mi na dlan.

Teodora Rudan, 4.r.

S krova liju kapi kiše,
odnose svjetlost
sunčevih zraka,
u trošnoj kućici
dvije žene sjede
i sijede.

A jedne
prosinačke noći
moraju izaći van,
i nemaju kabanice
i nemaju cipele,
zima žuri
i prve pahulje donosi pred
vrata.

S krova liju kapi kiše,
odnose svjetlost
sunčevih zraka,
u trošnoj kućici
jedna žena potiho sjedi
i sijedi.

Matea Bijelonjić, 6.r.

Drijeme

U mom gradu Vukovaru postoji puno šuma, ali šuma ispred moje kuće je naj-ljepša.

Uvijek kada nastupi novo godišnje doba, ja odem tamo, sjednem na panj po-kraj jezera i sviram melodiju koja priliči tom godišnjem dobu. To je ovaj put bila jesen. Sjedeći na panju i svirajući gledala sam opadanje lišća, dok me je hladni povjetarac “tukao” po ušima. Kao da mi je govorio da sviram nešto i o njemu. Gledala sam odla-zak ptica i osjetila njihovu tugu. Svatko bi bio tužan kad bi morao napustiti rodni grad. Čak i ptice koje su ostajale u sebi su imale malo tuge i sreće. Tužno je drveće ostajalo bez svoje haljine. Lišće je polako padalo na travu, ali ga je hladni povjetarac dizao i nosio. Nitko nije znao kamo. Jezero se počelo lediti. Kada bismo pogledali u njega, vi-djeli bismo tužan prizor jeseni. Opalo lišće raznosi hladni povjetarac, drveće je tužno, a trava je puna rose.

Napisala sam vam i odsvirala jesen u mom gradu Vukovaru.

Jovana Tešić, 4.r.

*Djevojčina
violina*

Kad sam u borovskom
šljiviku bio,
najljepše na svijetu
šljive sam okusio.

Tada sam u šljiviku
šljive krao,
s poda ih kupio
i s grane brao.

Onda me jedan
starac ugleda,
ja se zaprepastih
od njegovog pogleda.

A ja, kao da
sam postao nijem,
bacim šljive
i pobjegnem.

Miloš Bobić, 5.r.

U kruhu života ima,
bogati, dajte kruha gladnima!
Ako vidiš siromašnoga,
daj mu malo kruha svoga!

Da bolji život sebi stvori,
to će mu snage dati,
da protiv gladi se bori
i više ne pati.

Nikola Erceg, 4.r.

*We are happy
in November!*

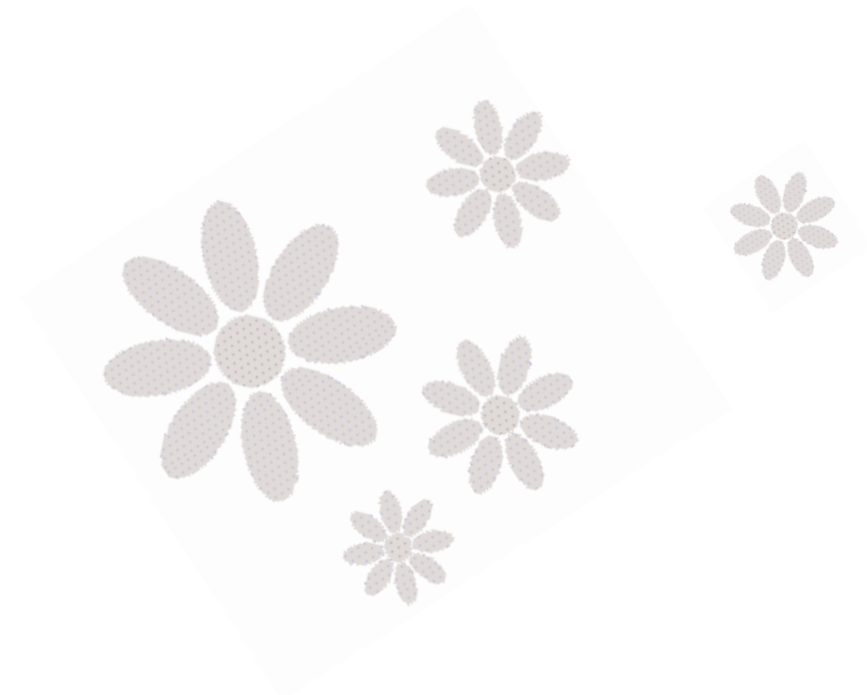
It's autumn.
We go to school.
We learn and play.
We sneeze and cough.
We drink hot tea.
Look!
We are waving to you.

Holidays are over.
Autumn is coming.
School bells are ringing.
Can't you hear?

It's time for new books.
It's time for old friends.
It's time for school.
Hooray! School is cool.

It's time for school!

Predrag Jurišić, 4.r.

Zimski ogrtač u srcu Slavonije

Nada

A jedne zime gledao sam zvijezde, dugo, tiho. Tražio sam svoju. Nije je bilo. No, morala je doći, pa sam čekao. I nema je. Bio sam tužan. Nema ni moje svjetlosti. Nema je, ni sutra nije došla. Nestala je u plavom beskrajnoma plavetnilu.

I zima je nastavila dalje bez nje. Bijeli je snijeg prekrrio grad. Sniježi i sniježi već danima, bez prestanka. A moje zvijezde nema.

Mora doći.

Kristina Nikolić, 8.v.

Dok šećem ulicom, mislim o sniježnim pahuljama koje lete oko mene i igraju ples zime. Lete po nebu, skakuću po oblacima, viju se jer žele ozariti dječja lica. Tek poneki nestaško odleti daleko, daleko, da vidi svijeta, ali njegovo putovanje brzo završi.

Ove je sniježne zime Ledena Kraljica vodila dobar posao. Sve igra oko mene pa mi dođe da i ja poletim i vidim te čari zime. Ah, kako je zima divna! Vani se dječica igraju, a mali "Bijelko" zbijen uz kuću tužno sjedi, tuguje...

Uskoro će drvce biti obasuto poklonima za malu djecu koju će posjetiti Djed Božićnjak. Domovi su topli, a vani sniježne pahulje igraju valcer zime koji je posvećen svima nama. Barice, potoci, sve je zaledeno. Oko malog se otoka prostire velika bijela plahta koju je načinila Majka Priroda. Šume su bijeli gradovi s drvećem od snijega, kao veliki bijeli neboderi. Oblaci na nebu plove do sljedeće luke.

Jeleni su bijeli, a zečevi veselo trče po bijeloj plahti koja će ove godine biti zapamćena.

* *

Na klupici sjedim
i prve pahulje gledim,
inje se po meni skupilo
o glavu mi lupilo:
"Idi po šal kući
za zimu se obući!"
I već svi vide
medo spavati ide.
Most je pobijelio,
Dunav se zaledio.
Sve je manje ljudi na ulici,
svi su otišli svojoj kućici.
I već se dimnjaci dime
i eto, evo zime.

Andrej Lazić, 6.r.

Vanja Plavšić, 6.r.

U rano jutro,
kad pijetlovi se tek bude,
nema nijednog djeteta
da od snijega pravi grude.

Srebrno jutro

Srebrni sjaj je
po cijelome selu,
jer je selo obuklo
svoju haljinu bijelu.

A i jadne životinje
u bijelome snijegu,
kao mali siročići
skakuću po brijegu.

A uz snijeg, tuču, led,
žuta munja sijeva,
pa ni glasa nema,
oluja se sprema.

Miloš Bobić, 4.r.

Zima je. Jutro polako sviće, a zimsko se sunce probija kroz oblake. Prve pahulje u mom gradu počinju padati.

Padaju polako i tako su bezbrižne kao da nikad više neće nestati. A onda, odjednom, sve više i brže počinju zatrpavati ulice i trg Vukovara. I u tren oka cijeli Vukovar je bijel. Promatram kroz prozor kako bijeli vihori mekih pahulja kao konji u galopu jure niz moju ulicu i sudaraju se s kućama. Odjednom su se smirili i nestali. Nema više one igre nestašnih, snježnih konja u mojoj ulici. Nakon toga, kao da je netko iz kopita gomilu pohvala stresao s neba ravno na moj mali Vukovar. Gledam malu djecu kako se vesele prvom snijegu, uživaju na velikom, bijelom brdu, dok se spuštaju saonicama i kližu na zamrznutom jezeru. Sjećam se kada sam ja bila mala, kao i oni sada, kako sam radila sve što oni rade sa svojim prijateljima. Osmijeh na dječjim licima najljepši je blagdan za oči.

Noć se bliži, djeca se razilaze, a ja odlazim do peći, jer znam da me tamo čeka moja maca.

Dragana Kosanović, 6.r.

Moje omiljeno godišnje doba. Doba u kojem svake godine slavim rođendan. Meke, bijele pahulje mame svojom bjelinom, svježinom i kristalnim sjajem. Srce te vuče da napraviš svoj otisak u mekom snježnom pokrivaču, da se grudaš, sanjkaš, kližeš... Najviše se radujem skijanju, prije novogodišnjih praznika, koje uveseljava zimsku čaroliju.

Možda je zima nekome uspavana mirna idila, a meni je veoma brza, aktivna i jako se radujem njenom dolasku.

Jelena Davidović, 6.r.

Jednog zimskog dana Marko je izašao van sa svojim starim saonicama. Bio je tužan što ne ide u školu. Sjeo je na ljuljačku.

Gledao je djecu kako se igraju te razmišljao kako bi bilo da se i on igra i druži s njima. On to nije mogao jer je bio previše povučen. Tužno je pogledao igralište i otišao kući. Upitao se zašto se nitko ne želi igrati s njim. Sljedeći je dan sjeo na klupu koja se nalazila ispred njegove zgrade. Čuo je plač, okrenuo se i vidio kako neki dječak plače. Marko mu je prišao. Upitao ga je zašto plače, a on mu je odgovorio zato što se nitko ne želi igrati s njim. Marko mu je rekao kako to nije istina jer se on može s njim igrati. Dječak je ustao, obrisao suze i pružio Marku ruku. Marko je ustao i rekao mu svoje ime. Dječak mu je odzdravio i rekao mu svoje ime. Marko je vidio da je Ivan sretan što ga je upoznao pa mu je zato rekao da se idu igrati.

Kada su završili božićni praznici, Marko i Ivan se nisu mogli viđati jer su išli u različite smjene. No, za njih to nije bio problem jer su i dalje ostali najbolji prijatelji.

Tamara Janjatović, 5.r.

Kada je zima stigla u moj grad, sve se promijenilo. Cijeli je grad prekrilo bijeli snijeg. Kada sam pogledala kroz prozor, vidjela sam bijele pahulje i to ne bilo kakve, oko njih su bile srebrne crtice. U sredini svake pahulje bilo je po jedno zlatno srce. Pahulje su izdaleka svjetlucale. To su bile najveće pahulje u mom životu. Poslije sam izašla van i vidjela golo drveće. Ni na jednom drvetu nije bilo lišća. Jak vjetar jako je puhao. Tko god izađe na ulicu, vjetar ga odnese.

Kada sam došla kući, gledala sam tužno kroz prozor jer je bila jaka zima. I tako je zima stigla u moj grad.

Romana Tejić, 5.r.

*... Odrasla sam.
Dunav i dalje teče.
Više ne idem u malo slavonsko selo,
jer me suza u oku zapeče.*

*Moje bake već davno nema
nema ni njenih kolača,
ali ostala su sjećanja
na njene bijele ruke i kose sijede,
i najljepše priče o Slavoniji
tamo gdje Dunav teče.*

Diana Davidović, 7.r.

Mislimo na djecu, ali i na odrasle! Našoj i vašoj zajednici želimo poručiti:

*„Hvala na čudesnim supstancama djetinjstva
koje su začinile ovaj zanimljiv i
neprocjenjiv zbornik dječjih radova!“*

Pokrovitelj:

Stvaranje zbornika financijski je omogućila tvrtka Opeka d.d. Osijek bez čije pomoći ne bismo uspjeli oživjeti ovaj čarobni svijet dječje mašte!

Opeka jučer, danas, sutra

Opeka je jedan od najstarijih i najkvalitetnijih građevnih materijala i upravo je zato tvrtka izrasla na proizvodnji prvih komada obične pune opeke na ovim prostorima.

Javnim utemeljenjem „Opeke“ smatramo 1917. godinu kada je gospodin Alfred Kolar na lokaciji sadašnjeg pogona „Zeleno polje“ izgradio tvornicu, no opeka se na području Osijeka proizvodila još od 5. stoljeća za potrebe Rimljana, Turaka i Austro - Ugarske.

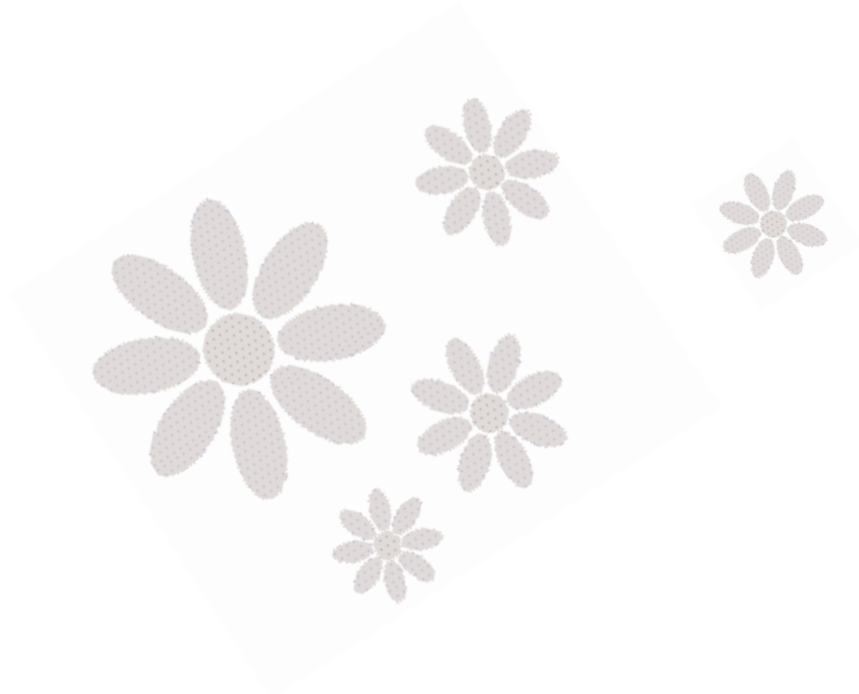
Od 1917. mijenjaju se vlasti, vlasnici i nazivi, zatvaraju se i izgrađuju pogoni, proživljavaju usponi i padovi, ali se stalno ide u korak s vremenom i razvojem tehnologije. Središte „Opeke“ čini pogon na Zelenom polju, a najsuvremeniji je pogon u Sarvašu koji je ujedno i nositelj proizvodnje, obnovljen nakon rata.

Modernizacijom pogona „Opeka“ postaje jedan od najznačajnijih proizvođača opekarskih proizvoda na prostoru bivše Jugoslavije. Vrhunske rezultate tvrtka bilježi krajem osamdesetih godina. Strahote ratnih zbivanja koje su započele 1991. godine nanijele su nemjerljivu štetu te na duži niz godina usporile razvoj tvrtke. Okupirani su, srušeni i devastirani pogoni u Sarvašu, Dalju i Vukovaru, a znatno oštećeni u Osijeku i Vladislavcima. Sanacija ratom oštećenih pogona započinje u ratnim godinama. Stvaranjem neovisne Hrvatske dolazi do velikih promjena u gospodarstvu.

Pretvorbom 1993. godine društveno poduzeće „Opeka“ počinje djelovati kao „Opeka“ d.d. u čijem su se sastavu ponovno našli uništeni pogoni u Sarvašu, Dalju i Vukovaru. Tehnološkim unaprjeđenjima stvara se osnova za kvalitetniji razvojni program – provedba privatizacije. Sredinom 2001. godine došlo je do vraćanja „Opeke“ na mjesto koje joj je pripadalo prije Domovinskog rata.

Danas „Opeka“ pripada samome vrhu proizvođača opekarskih proizvoda u Hrvatskoj, a povezanost i suradnja s tvrtkama „Himex“ i „Columbus“ omogućuje joj izvanredan položaj na domaćem i inozemnom tržištu.

*Ovom se prigodom zahvaljujemo upravi OPEKE d.d. Osijek
koja je svojim nesebičnim činom omogućila tiskanje
knjižice malih Vukovaraca!!!*

Sadržaj

1. Proslov
2. Diana Davidović, *Tamo gdje Dunav teče*, prvi dio
3. Vukovarsko proljeće
4. Kad ljeti dođeš u moj kraj...
5. Prve vukovarske jesenje kiše
6. Zimski ogrtač u srcu Slavonije
7. Diana Davidović, *Tamo gdje Dunav teče*, drugi dio
8. Završne riječi
9. Zahvala pokrovitelju zbornika